

povedať druhému: „Si dôležitý pre mňa, zaujíma ma to, čo hovoríš.“ Ako reagujem ja, keď sice dobromyseľní avšak zmanipulovaní ľudia ohŕňajú nos, alebo vyslovne znemožňujú moje snahy urobiť to, čo považujem za nutné a správne? Čo mi v takýchto situáciách pomáha ísť vpred? Viem v tých situáciách počúvať a vidieť?

PIATOK 24.03.

[Ježiš povedal:] „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ Druhé je toto: „Milovať budeš svojho bližného ako seba samého!“ Iného, väčšieho prikázania, ako sú tieto niet.“

MK 12, 30-31

Eva sa prechádzala po rajskej záhrade, keď sa k nej priblížil had. „Zjedz toto jablko,“ vraví jej. Eva, poučená Bohom, odmietla. „Zjedz toto jablko,“ nalieha had, „musíš byť ešte krajšia, aby si sa viac páčila svojmu mužovi.“ „To nepotrebujem,“ hovorí Eva. „Veď on aj tak nemá inú ženu okrem mňa.“ Had sa zasmial: „Jasné, že má.“ Eva mu neuverila, a tak ju odviezol na kopec, na ktorého vrchole bolo jazero. „Skrýva sa v tejto jaskyni; Adam ju tam ukryl pred tebou.“ Eva sa sklonila nad vodu a uvidela v nej obraz krásnej ženy. V tej chvíli sa rozhodla zjesť jablko, ktoré jej ponúkol had.

Hovorí sa, že do raja sa človek vráti, ak v odraze vodnej hladiny spozná svoj obraz a stratí strach zo seba samého. A keď pozrie hlbšie v tom obraze sa nájde milovaný Bohom. Ježiš hovorí: „Milovať budeš svojho bližného ako seba samého!“ - práve preto, že aj ja som v Božom srdci a milujúc mňa, ktorý som jeho synom, milujem Boha. Neexistujú teda dve lásky, ale iba jedna: voči Bohu, tak ako aj voči bližnému, ktorý žije v Bohu. Ale ak chceme lepšie pochopiť našu lásku voči Bohu a bližnému, potrebujeme objaviť „prednosť“ Božej lásky voči nám. Inými slovami: milujeme, lebo sme boli ako prví milovaní. Učíme sa milovať pozerajúc na model lásky, ktorým je Boh sám. Dnešné prikázanie si žiada úplné odovzdanie sa človeka Bohu. Je to odovzdanosť bez nejakých vypočítavani, bez štrajkov, bez hypotéz a experimentov na skúšku. Len ten, kto takto miluje, ponúka Bohu pravú obeť, tú novú, ktorá sa podobá veľkonočnej obeti Krista, v ktorej sa završujú všetky iné obety. Skúškou našej lásky k Bohu je láska, ktorú máme k sebe navzájom.

SOBOTA 16.03.

[Ježiš povedal:] „...každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ Lk 18, 14

Dvaja ľudia išli do kostola. Starý „zbožný“ muž a ošarpaný birmovanec, ktorý mal dlhé masťné vlasy, roztrhané rifle. Zbožný muž si kľakol a modlil sa: „Dobrý Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní neveria-

ci. Podvodníci, tunelári a všetci tí zlí ľudia ako napríklad tamten chuligán. Vieš dobre Bože, že ti denne dávam toľko času. Žijem sám, s nikým sa nestýkam, nikam nechodím a len a len sa modlím. Denne tri ružence a možno aj viac, pridám k tomu litánie a križovú cestu. Veď ja Bože ani nemám čas urobiť hriech.“ Birmovanec (chuligán) však zostal vzadu. Ani sa neodvážil pozdvihnúť oči do neba, ale bil sa do prs a hovoril: „Bože, už zasa som to nezvládol. Už zase som sa opil. Ako uvidím fliašku, je koniec. A k tomu som sa nakoniec ešte pobil. Pri tom padlo pár sprostých slov. Bože odpusť, buď milostivý mne hriešnemu.“

V pochopení božej lásky sa prevracia hierarchia hodnôt. Čo je hodnotou v našich očiach to nemusí byť hodnotou v očiach Boha. Je naozaj pravda, že často zdanie klame. A z neúprimného srdca nemôže vyvierat' nič iné, ako klamstvo, kým z úprimného srdca vychádzajú vznešené city, činy úprimnosti a pravdy. Boh nepotrebuje našu dokonalosť. On potrebuje našu otvorenosť, schopnom pred ním si priznať: „Áno Bože urobil som chybu. Ale aj tak si mojím Bohom. Verím v Teba. Viem, že mi vždy dokážeš dať hodnotu.“ Viem byť naozaj úprimný pred Bohom? Ako sa prejavuje moja úprimnosť? Ako veľmi som ustarostený o to, aby mi ľudia vyslovovali uznanie za to, čo robím?

Čím viac zrníek ryže je na stonke, tým hlbšie sa stonka skláňa. Čím ich je menej, tým stojí vzpriamenejšie. (Malajské prislovie)

Partizánske – Šípok
3. pôstny týždeň 2017

Pôstne listy 2017

NEDEĽA 19.03.

Jej brat bol ťažko chorý. Našli mu nádor na mozgu. Znamenalo to, že čoskoro umrie. Rodičia boli chudobní, ale urobili všetko, aby ho zachránili. Vynaložili na to všetky svoje úspory. Jeden večer sa otec so slzami v očiach obrátil k mamičke: „Už nič nezmôžeme. Myslím, že je koniec. Mohol by ho zachrániť len zázrak.“ Dievčatko v kútiku miestnosti so zatajeným dychom začula, čo otec hovoril. Bežala do svojej izby, schmatla svoju pokladničku a potichu vybehla na ulicu. Zamierila do najbližšej lekárne. Stúpila si do radu a trpezlivo čakala. Keď sa dostala na rad, priblížila sa k pultu, stúpila si na špičky a vysypala pred udiveného lekárnik na pult všetky svoje peniaze. „Čo by si chcela?“ „Je to pre môjho brata, pán lekárnik. Je veľmi chorý a ja som mu prišla kúpiť zázrak.“ „Čo to hovoríš?“

zamrmlal lekárnik. „Volá sa Andrej a nejaká vec mu rastie vnútri v hlave. Ocko povedal mame, že je koniec, že už sa nedá nič robiť, že by mu pomohol len zázrak. No a ja mám brata veľmi rada, a tak som vzala všetky peniaze, čo mám, aby som mu kúpila zázrak.“ Lekárnik sa smutne usmial. „Vieš, dievčatko, my tu zázraky nepredávame.“ „Ak tieto peniaze nestačia, budem sa snažiť niečo vymyslieť, aby som mohla priniesť ešte ďalšie. Koľko stojí zázrak?“ V lekárni bol v tej chvíli aj vysoký elegantný muž. Zdalo sa, že ho ten zvláštny rozhovor zaujal. Lekárnik len smutne rozhodil ruky. Dievčatko so slzami v očiach začalo zbierať svoje mince. Muž k nej pristúpil. „Prečo plačeš, maličká? Čo sa ti stalo?“ „Pán lekárnik mi nechce predať zázrak a ani mi nechce povedať, koľko stojí... Chceme ho pre môjho bratčeka Andreja, je veľmi chorý. Mamička hovorí, že by potreboval operáciu, ale otecko povedal, že to stojí veľa peňazí, že to nezmôžeme zaplatiť a že ho môže zachrániť len zázrak. Preto som priniesla všetko, čo mám.“ „Koľko máš?“ „Jeden dolár a jedenásť centov... ale

mohla by som ešte niečo zohnať...“ Muž sa usmial: „Pozri, nemyslím, že by to bolo potrebné. Jeden dolár a jedenásť centov, to je presne cena zázraku pre tvojho brata! Jednou rukou zozbieral peniaze a druhou jemne uchopil dievčatko za ruku. „Prived' ma k vám domov. Chcem sa pozrieť na tvojho brata a tiež pohovoriť s rodičmi uvidíme, či bude možné nájsť malý zázrak, ktorý potrebujete.“ Ten muž bol profesor Carlton Armstrong, jeden z najlepších neurochirurgov na svete. Operoval malého Andreja a ten sa potom po niekoľkých týždňoch vrátil domov úplne zdravý. „Táto operácia,“ šepkala mama, „je ozajstný zázrak. Pytam sa sama seba, koľko musela stáť...“ Andrejova sestra sa usmievala a nič nehovorila. Vedela, koľko stál zázrak: jeden dolár a jedenásť centov... a navyše samozrejme lásku a dôveru jedného malého dievčatka.

„Každý, kto pije túto vodu, bude znova smädny. Ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žizniť naveky. A voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života.“ Jn 4, 5-42

Čo dokáže spraviť jedno ne-
predvídané stretnutie. Áno,
môže zmeniť celý ďalší život
človeka. Jedno stretnutie
obohatí, iné skomplikuje náš
život. Tak to môže byť aj so
sviatosťou zmierenia v pôst-
nej dobe. Stretnutie s Kris-
tom... Evanjelium rozpráva o
stretnutí Pána Ježiša so ženou
Samaritánkou. Žena uverila
Kristovi a Kristus zmenil ni-
elen jej život, ale i život ďalších
Samaritánov, ktorí uverili slo-
vám Pána Ježiša. Sme smädní,
stále viac. Hľadáme spôsoby
ako uhasiť smäd duše. My už
na zázraky neveríme. Pokús-
me sa stať jeden pre druhého
zázrakom. Skúsme byť všima-
ví, pozorní, každý z nás má
niečo, čím môže obohatiť
toho druhého. Prajem vám
odvahu čerpať z večného
Prameňa, aby sme dokázali
uhasiť smäd duši. Naplniť
túžbu byť lepším človekom.

Požehnané pôstne dni vám
želajú SALEZIÁNI

PONDELOK 20.03.

Slávnosť sv. Jozefa, ženicha
Panny Márie

„Jozef, jej manžel, bol človek
spravodlivý...“ Mt 1,19

Otec spisovateľa Dona Dunna
vlastnil autoservis. Jedného
dňa prišiel k nemu vodič s ka-
miónom, aby mu čosi opravil.
Keď mal vystaviť účet, kamio-
nista mu hovorí: „Napíšte do
faktúry zopár vecí navyše. Fir-
ma to zaplatí. Zvyšok si môže-
me rozdeliť.“ Donovan otec to
však odmietol. Kamionista
pritvrdil. Budem vašim stálym
zákazníkom. Prečo by sme ne-
mohli mať zo spoločnej robo-
ty, ktorú vo svojom servise

ponúkate, výhodu obaja?“
Donov otec však hovorí:
„Viete, nie je to môj štýl.“ Keď
ale kamionista neprestával
naliehať, automechanik mu
nakoniec odporučil hľadať si
iný servis. Kamionista na to:
„Viete čo? Nepôjdem nikam.
Som majiteľ prepravnej firmy.
Iba som si chcel overiť, či ste
automechanik, ktorému mô-
žem pri opravách svojich ka-
miónov dôverovať!“

Bolo 13. októbra 1917. Vo Fati-
me sa zhromaždil okolo stotisíc-
ový zástup ľudí, nielen veriacich,
ale i neveriacich a inovieracich.
Videli zvláštny tanec
slnka, ktoré sa točilo v úžasnej
rýchlosti. Na okraji slnka sa
zjavila Panna Mária, Ježiš a sv.
Jozef. Tak ako v Nazarete žili
títo traja spolu, tak ich videli aj
vo Fatime. Čo toto zjavenie
malo povedať? Možno i to, že
Pán Ježiš pamätal vo večnosti
na Jozefa a nezabudol na to,
ako sa k nemu správal.

V tomto zjavení je to Jozef,
ktorý drží v náručí malého
Ježiša. Napriek tomu, že sa k
Panne Márii modlíme ako k
Panne najmúdrejšej, najčistej-
šej a považujeme ju za najsvä-
tejšiu, teda bez dedičného
hriechu počatú, Boh dáva
inštrukcie ohľadom ďalších
životných krokov Jozefovi.
Boh uznáva muža ako hlavu
rodiny aj vtedy, ak má man-
želka akoby väčšie obdarova-
nia. Od sv. Jozefa nemáme vo
Svätom Písme zachytené jedi-

né jeho slovo. Väčšinou o ňom
čítame, že Boh povedal, Jozef
poslúchol a urobil. Aká pokora
a vytrvalosť! Sv. Jozef nás
mužov inšpiruje k veľkému
sebazapreniu. Je to muž, kto-
rý zomrel svojim predstavám
a dobrému menu. Mohol sa
cítiť byť diskreditovaným a
opovrhnutým priateľmi. Neho-
vori "kašlem na to". Drží Má-
riu a Ježiša pevne v náručí.
Chrání a miluje. To je poslanie
muža. Viem chrániť, milovať
tých ktorí sú mi zverení? Viem
zomrieť svojim domýšľavým
predstavám?

UTOROK 21.03.

Vtedy k nemu pristúpil Peter
a povedal mu: „Pane, koľko
ráz mám odpustiť svojmu
bratovi, keď sa proti mne
prehrší? Azda sedem ráz?“
Ježiš mu odpovedal:
„Hovorím ti: Nie sedem ráz,
ale sedemdesiatšedem ráz.“
Mt 18, 21-22

Istá rehol'ná sestra nábožného
života hovorí raz biskupovi, že
sa jej zjavil Ježiš. Biskup ju
chcel vyskúšať a tak jej hovorí:
„Nabudúce, keď sa vám Ježiš
znova zjaví, spýtajte sa ho, aký
bol môj najväčší hriech pred
tým, než som sa stal bisku-
pom.“ O pár mesiacov sestra
prišla znova. Biskup sa jej pýta:
„Teda, čo Vám povedal Ježiš.
Aký bol môj najväčší hriech?“
Sestra hovorí: „Ježiš mi pove-
dal, že on si už nepamätá!“

Sme pred dilemou a večnou
otázkou smerom k nebu: Pa-

ke, koľkokrát mám odpustiť?
Dnešné Ježišove slová nám
nepadnú veľmi ľahko! Ježiš
nás vyzýva, aby sme odpúšťali
bezhranične a to znamená
stále. To si však vyžaduje veľ-
kú „dávku“ lásky, veľkoduš-
nosti a milosrdenstva voči
naším blíznym! !!Naše odpus-
tenie, ak je úprimné, má vy-
chádzať z hĺbky srdca a je ne-
odvolateľné! Len tak sa pripo-
dobníme tomu, ktorý z križa
„vyslal“ najkrajšie slová od-
pustenia: Otče, odpusť im,
lebo nevedia, čo robia. Pokús-
me sa cvičiť svoju lásku v ma-
ličkostiach všedného dňa:
napr. kvôli malichernostiam
nebudem vyvolávať hádky.
Do akej miery som ja ochotný
odpúšťať? Ako konkrétne
dávam najavo ľuďom, že som
im naozaj odpustil?

Ľudia, ktorí nechcú odpustiť
iným búrajú most, po ktorom
musia prejsť, ak chcú dosiah-
nuť nebo. Lebo každý človek
potrebuje odpustenie.
(George Herbert)

STREDA 22.03.

[Ježiš povedal vo svojej Reči
na Vrchu:] „Nemyslite si, že
som prišiel zrušiť Zákon ale-
bo Prorokov; neprišiel som
ich zrušiť, ale naplniť.“
Mt5, 17

Raz sa Sibyla prorokynia ukáza-
la v paláci cisára starovekého
Ríma Tibéria s deviatimi kniha-
mi v ruke; oznámila mu, že v
knihách je obsiahnutá budú-
nosť ríše, a žiadala za ne desať
zlatých talentov. Tibériovi sa
cena zdala prehnaná a knihy
nekúpil. Sibyla odišla, spálila tri
knihy a so zvyšnými šiestimi sa
vrátila do paláca. „Za desať
zlatých talentov sú tvoje,“ zo-

pakovala. Tibérius sa zasmial a
poslal ju preč; kde sa v nej be-
rie toľko drzosti, že za šesť
kníh pýta rovnakú sumu ako
za deväť? Sibyla spálila ďalšie
tri knihy a s poslednými tromi
zväzkami sa vrátila k Tibériovi:
„Ich cena je rovnaká, desať
zlatých talentov.“
Zmätény Tibérius sa
napokon rozhodol
knihy kúpiť, dozvedel sa však
iba zlomok toho, čo mala pri-
niesť budúcnosť.

„Ak dnes niečo zanedbáme,
zajtra za to draho zaplatí-
me.“ Zanedbávame sa poze-
rať pravde do očí. Ako často
si dokážeme prispôbiť
pravdu, podľa našich kritérií.
Ježiš je ten kto nám odhaľuje
celú pravdu o živote. My sme
tí ktorí ju upravujú. Máme ju
objavovať nie upravovať.
Správame sa ako v obchode.
Toto sa mi na kresťanove páči
aj toto. Táto požiadavka viery
je príliš tvrdá tú si nezoberi-
em. Sme obchodníci s prav-
dou. Pravda sa objavuje a
prijíma. Iba tak jej môžeme
dovoliť, aby z nás vyformova-
la zdravé osobnosti. Doká-
žem byť otvorený voči prav-
de, alebo si ju prispôbujem,
skrývam sa pred ňou?

Božia milosť vo mne a Božia
sila za mnou mi pomôže pre-
konať každú prekážku, ktorá
je predomnou. (Anonym)

ŠTVRTOK 23.03.

Ježiš raz vyhánal zlého du-
cha, ktorý bol nemý. Keď zlý
duch vyšiel, nemý prehovoril.
Zástupy žasli; no niektorí
z nich hovorili: „Mocou Bel-

zebula, kniežat'a zlých du-
chov, vyháňa zlých du-
chov.“ Lk 11, 14-15

Na Broadway sa hral muzikál
zo života John Adamsa, ktorý
viedol Američanov v boji za
nezávislosť od Anglicka v 18.
storočí. Muzikál mal názov
1776. Muzikál predstavuje
Adamsa, ako stojí zoči voči
dobromyseľným avšak zmani-
pulovaným spoluobčanom.
Stojac sám vo svojom úrade
Adams spieva: „Je tam niekto,
komu na veciach záleží? Vidí
niekto, čo ja vidím? Počuje nie-
kto, čo ja počujem?“

Ľudia nielenže nepočujúvajú,
ale „ukázali mi chrbát a nie
tvár“, hovorí Pán ústami pro-
roka Jeremiáša. A niektorí z
Ježišových oponentov na-
miesto toho, aby ho počúvali,
upodoprievajú ho, že vyháňa
zlých duchov s pomocou ich
vodcu. Ježiš sa bráni a robí tak
s maximálnou jasnosťou: „Ale
ak ja Božím prstom vyhánam
zlých duchov, potom k vám
prišlo Božie kráľovstvo.“ Vy-
háňanie zlého z nášho života,
sa začína počúvaním Boha.
Počúvať nie je ľahké, je to
akési umenie viery a lásky.
Počúvať znamená vyjsť sám
zo seba, zabudnúť na seba,
brat' druhého vážne, otvoriť
sa voči druhému a tomu, čo
hovorí. Počúvať je akoby sa
vyzliecť zo seba samého pre-
to, aby sme druhému lepšie
rozumeli, bez predsudkov a
domnienok, ako partner v
dialógu. Počúvať znamená

